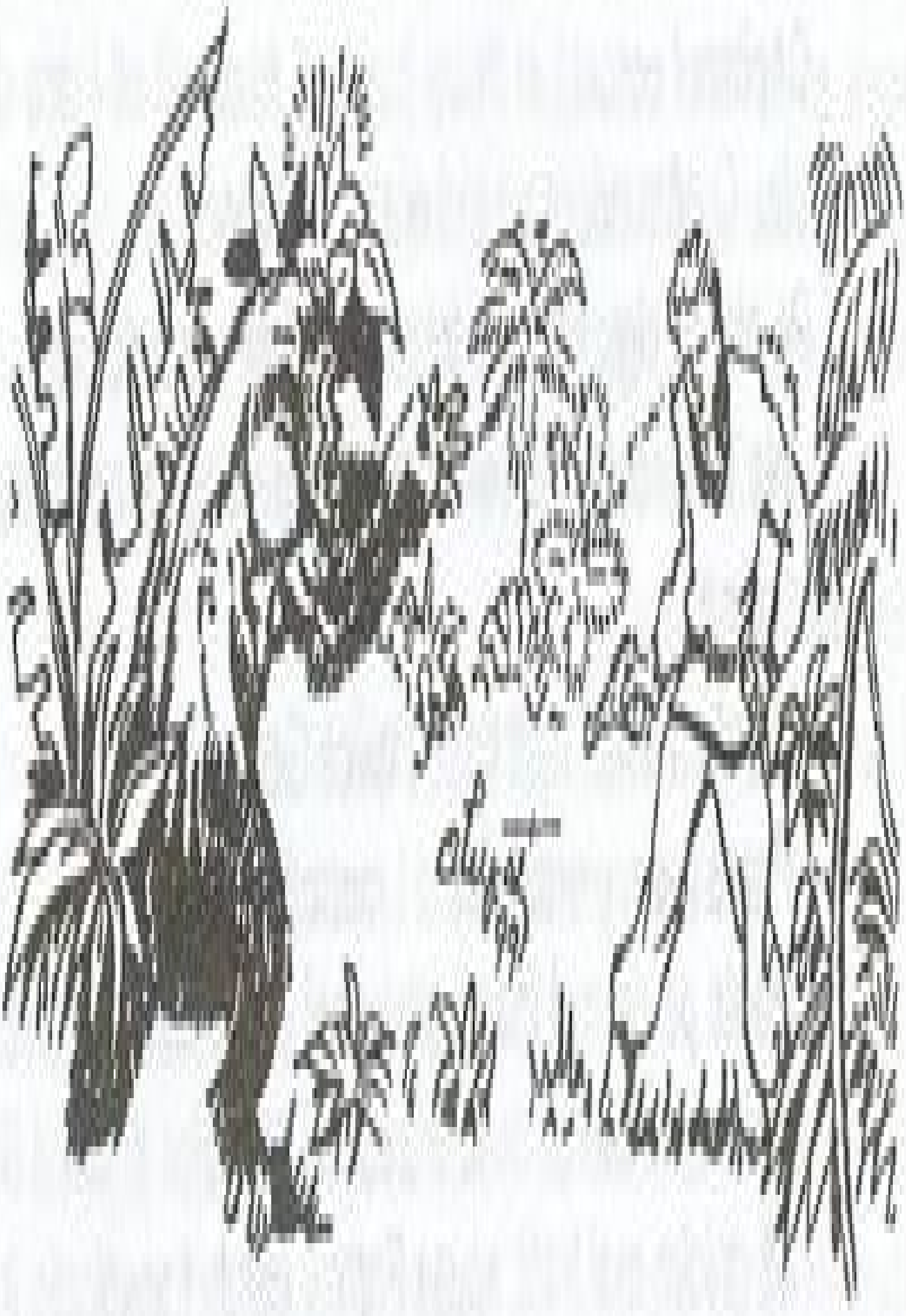

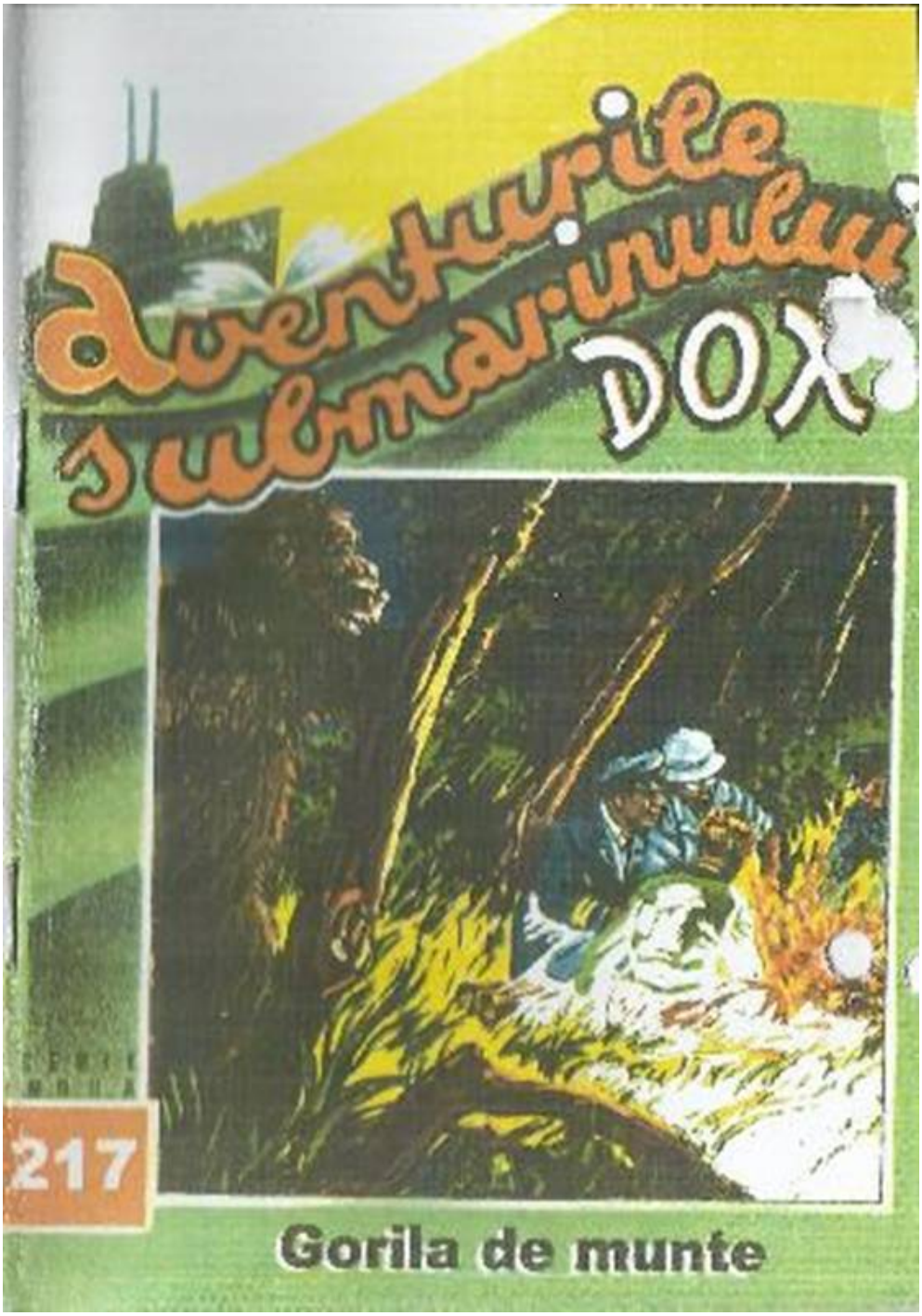
Aventurile submarinului
DOX
217
Gorila de munte

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 217

GORILA DE MUNTE

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
RĂTĂCIŢI ÎN JUNGLĂ

— DE AICI NU PUTEM MERGE MAI DEPARTE, tată, spuse George. Ne-am rătăcit!

— Ce păcat că Samba n-a putut să ne însoţească pe mai departe! remarcă doctorul Bertram.

George şi Petre, uriaşul cârmaci de pe submarin au luat-o în direcţia indicată de căpetenia poporului de pitici, în vreme ce căpitanul şi doctorul îi urmau mai încet. Samba le spusese că vor găsi în curând o cărare pe care urmărind-o ar ajunge în maximum şase ore în Ignani unde se află gorila de munte.

Acum o porţiune din pădurea deasă, de netrecut le închidea drumul. Nici cuţitele cele mai ascuţite ale tovarăşilor de pe submarin nu reuşiseră să deschidă un drum de pătrundere în junglă.

Căpitanul dădu supărat din cap.

— Să sperăm că nu va muri sărmanul de pe urma muşcăturii şarpelui veninos, spuse el, după o vreme cu părere de rău.

— El s-a bucurat atât de mult că va participa la o vânătoare şi a avut ghinionul să calce pe un şarpe veninos.

— Eu am făcut tot ce era omenesc posibil să-l scap, explică doctorul Bertram. Cred că va trăi totuşi pentru că are o natură puternică.

— Şi acum ce facem? întreabă George arătând spre jungla de nepătruns.

Căpitanul cercetă el însuşi jungla şi fu nevoit să-i dea dreptate fiului său. O pătrundere pe aici era de neconceput.

Pe aici cu siguranţă n-a trecut vreodată picior de om.

— Ne întoarcem! spuse Farrow. Este singura posibilitate care ne rămâne.

— Pierdem astfel mult timp, explică George.

— Parcă n-am pierdut destul! mormăi căpitanul.

— Poate pe drumul înapoi găsim noi o altă cărare, spuse Petre.

— Noi ne-am rătăcit de la drumul cel bun, zise doctorul Bertram.

— Să ghicim mai întâi, spuse Farrow căruia transpiraţia îi curgea din plin pe faţă. Nu avem de ce să ne grăbim şi sunt sigur că vom ajunge să ne atingem ţelul.

Doctorul fu de acord cu cele spuse:

— Aici este cu totul altă temperatură decât cea de pe lac, spuse el glumind şi îşi şterse şi el sudoarea de pe frunte cu o

batistă.

— Suntem ca într-un cuptor, constată George nimerind la fix situaţia în care erau. Petre curăţă rapid de iarba înaltă şi de crengi un loc în care tovarăşii săi să poată sta jos. Împreună cu George începură să caute crengi uscate pentru a face un foc la care să încălzească câteva conserve.

În curând într-o gropiţă se înălţă vesel un foc de tabără. Lui George nu-i convenea nici să rămână aici pe loc şi nici să se întoarcă. Tot timpul se uita de jur împrejur doar o să găsească un loc pe unde să pătrundă în pădure. Peste tot însă nu vedea decât ramuri, crengi, mase uriaşe de frunze, plante agăţătoare, liane ce se întindeau de la un tufiş la altul, de la un copac la altul şi care făceau orice pătrundere în junglă imposibilă. Cine a putut să le combine chiar aşa?

Părea un zid ce se ridica în faţa lor pentru a nu intra în pădure. Tufişurile care ieşeau din humus erau încărcate de crengi de toate felurile şi grosimile. Ele păreau că formează o a doua pădure înainte de cea adevărată, apoi după ele se înălţau arborii uriaşi ai junglei ce păreau să domine toată pădurea.

În afară de aceasta „pădurea" din faţa celei adevărate avea ţepi lungi şi ascuţiţi. Peste tot erau mimoze şi ceva plante ce arătau ca şi mimozele. Palmierii mici erau plini de capsule cu seminţe. Orice încercare de a pătrunde pe aici era întâmpinată de mii de greutăţi.

Căpitanul Farrow îşi urmărea fiul pe furiş. Ştia ce simţea George şi se gândea că şi el ar fi făcut imposibilul. Întoarcerea ar fi fost ca o renunţare la atingerea unui ţel. Era aşa de copil încă!

Ca să-l consoleze căpitanul spuse:

— George, cred că nu trebuie să ne întoarcem prea mult. Dacă îmi amintesc bine, am văzut cărarea cea bună. Nu este mai departe decât un kilometru de aici. N-am luat-o în seamă şi am mers tot înainte. Peste două ore vom fi din nou pe drumul cel bun.

— Nu înţeleg cum n-am putut găsi drumul cel bun, îi răspunse George. Toţi patru doar am fost atenţi la cărare. Până aici nu prea am avut de înfruntat cine ştie ce greutăţi. Am totuşi sentimentul că ne găsim pe drumul cel bun, numai că nu vedem, nu ştiu din ce motive cărarea îngustă care ne-ar duce mai departe.

Căpitanul dădu din cap. Nu putea fi de acord cu George în această privinţă şi ca dovadă îi repetă descrierea drumului pe care căpetenia piticilor le-o făcuse tovarăşilor când ei doriră să ajungă în Ignani să caute gorila.

— Să sperăm că măcar ne putem întoarce, spuse doctorul Bertram. Ultima porţiune am făcut-o nelăsând nici un semn în urma noastră. Şi nici măcar n-am mers în linie dreaptă ci am mers luând-o de multe ori în zig-zag pentru a găsi drumuri mai bune printre desişuri. Drumul înapoi cred că va dura mai mult decât cel făcut de noi până am ajuns aici.

— Nu mai cobi, dragă doctore! zâmbi căpitanul. Îl descurajăm pe George.

— Nu spun decât ce gândesc şi sunt convins, se apără doctorul. De când nu se mai poate suporta părerea exprimată de vreunul din noi?

— În plus, eu mă gândesc că am lăsat destule semne în urma noastră, domnule doctor, spuse cumpătatul Petre. În orice caz eu voi găsi drumul înapoi. Câte ramuri am rupt, câte crengi am mai tăiat ca să putem înainta. Într-o jumătate de oră facem noi kilometrul de care vorbea domnul căpitan.

— Totdeauna am jinduit să văd plante necunoscute pe pământ necunoscut, să văd insecte rare, să văd cu ochii mei animale precum un okapi sau calul pitic, chiar dacă pentru asta trebuie să transpir ore întregi, să merg zile întregi în mers pe sub bolta de frunze, prin aerul înţepător de cald şi totuşi umed, ca apoi să-mi fie dor să mă întorc pe submarin şi cu el înapoi pe mare. În aceste ore îi admir pe Marian şi pe Hans Warren, prietenii noştri care an de an, pe jos sau călare, în care cu boi au hoinărit prin toate ţările planetei. Nu domnilor, durata excursiei nu însemnează nimic rău pentru mine!

Când doctorul Bertram pronunţă „domnilor” se vedea că se săturase. Bine că totuşi avea o scânteie de umor şi de ce nu chiar o porţie de bună autoironie.

Farrow a trebuit să zâmbească când auzi năduful din vorbele doctorului şi spuse ca să-i mai ridice moralul.

— Deveniţi cumva bătrân şi comod, dragă doctore?

— Ei, chiar foarte tânăr recunoaşteţi că nu mai sunt! spuse imediat doctorul.

— Vreţi nu vreţi, trebuie să mai străbatem încă odată mările şi oceanele ca să ajungem în „Insula odihnei”. Să ne verifice tehnic nava şi noi să ne putem odihni pe săturate. Dar dumneavoastră dragă doctore, nu veţi beneficia de tihnă: va trebui să vă ordonaţi tot ce v-aţi adus din călătorii în colecţia „Muzeul” ce vă aparţine.

Apoi cei patru tovarăşi mai vorbiră câtva timp de una, de alta. Căpitanul încerca să îi încurajeze cum putea, încerca să-i alunge şi fiului său neplăcerea de a se întoarce. În sfârşit doctorului Bertram îi reveni pofta de viaţă odată cu preţiosul

său umor, iar Petre începu să povestească întâmplări din viaţa lui de marinar. Deodată conversaţia fu întreruptă de un fâsâit ascuţit. Ceva zbură deasupra capetelor lor şi se opri cu o lovitură puternică în trunchiul unui copac.

O secundă priviră toţi săgeata împăunată care apăruse în mod atât de uimitor din tufişurile ce închideau drumul în pădurea tropicală.

— Puneţi-vă jos! strigă puternic căpitanul, uitându-se cu atenţie la tufişul din care apăruse săgeata. Îşi scoaseră pistoalele de la brâu şi stăteau cu ele în mâna dreaptă gata de a se apăra. Dar oricât se uitară ei nu reuşiră să-l descopere pe misteriosul trăgător. Direcţia săgeţi le indica cam de pe unde se trase dar acest lucru nu era nici pe departe un succes.

George ca să-l sperie pe cel cu arcul şi să-i arate că cei asupra cărora trăsese îşi vor vinde scump pielea, începu să tragă nişte împuşcături de avertisment în aer.

În acel moment Petre strigă:

— Ia uitaţi-vă aici este un loc pe unde se poate pătrunde în pădure!

Şi fără să se mai gândească îşi forţă trupul să intre printr-o spărtură de ramuri, crengi şi spini. Cu toate că hainele îi fură sfâşiate nu luă în seamă şi continuă să înainteze. Acum trebuia să acţioneze rapid ca nu cumva o a doua săgeată să zboare şi chiar să aducă o nenorocire. Asta trebuia evitat cu orice preţ.

George îşi văzu prietenul dispărând prin spărtură şi-l urmă necondiţionat. După câţiva metri se aflau deja pe o cărare îngustă care îi ducea unde le explicase căpetenia piticilor.

Petre se uită în toate direcţiile foarte atent în speranţa că va descoperi pe trăgătorul invizibil, apoi se uită pe jos unde văzu imprimate pe humusul moale urme proaspete făcute de picioare.

Era atât de absorbit de acest lucru încât tresări speriat când George îi strigă:

— Petre, hai! Aici sunt negri!

Petre se uită. În spatele unei cotituri a cărării înguste erau trei, patru, cinci negri care scoteau un fel de strigăt de război şi care se repeziră asupra celor doi albi.

George ridică pistolul şi trase câteva gloanţe pe deasupra capetelor negrilor. El ştia, din proprie experienţă, că adevăraţii negrii, cei ce locuiau în junglă aveau o teamă teribilă de armele de foc şi pentru er era un lucru cumplit să fie omorâţi, de aceea credea că se vor retrage la zgomotul împuşcăturilor. Dar negrii pe care îi înfruntau acum ori au

avut contact direct cu alibi sau cu vânătorii albi ori erau deosebit de curajoşi.

Împuşcăturile de avertizare nu-i făcură să se retragă ci îşi ridicară arcurile şi trimiseră o mulţime de săgeţi probabil otrăvite, de care cei doi se feriră aruncându-se la pământ cu repeziciune.

— Să trag în picioarele negrilor? întreabă încă culcat la pământ George pe prietenul lui Petre.

— Încă nu! mârâi el foarte hotărât.

În acel moment în spatele negrilor cate stăteau la o parte de pe cărare apărură încă câţiva. Câţi erau nu puteau să-şi dea seama nici Petre şi nici George.

Când însă apărură şi mai mulţi negri George îi strigă cârmaciului Petre:

— Fugi în desiş, Petre! Devine serioasă treaba.

— Se pare că tot tribul este pus pe roată! îi strigă Petre.

Cum putură mai repede trecură prin gaura din desiş şi câteva secunde mai târziu se aflau lângă căpitanul Farrow şi doctorul Bertram cărora le povestiră acum ce s-a întâmplat. Doctorul şi căpitanul erau îngheţaţi de frică că celor doi li s-ar fi putut întâmpla ceva şi acum erau fericiţi că se întorseseră nevătămaţi.

— Trebuie să mergem repede înapoi! spuse Farrow.

— Nu-mi place să mă lupt într-un loc necunoscut mie, cu o mulţime de negri dornici de bătălii şi care în plus cunosc fiecare cărare, fiecare colţişor, fiecare copac din acest ţinut.

— Ia, uitaţi-vă, au descoperit spărtura din tufiş şi acum vin după noi, strigă Petre şi arătă spre locul prin care ei veniseră înapoi.

În grabă camarazii îşi strânseră lucrurile şi porniră pe drumul pe care veniseră. Din cauza vitezei cu care o luară la picior nu fuseseră atenţi şi se rătăciră din nou. Şi iară se treziră în faţa unui zid de copaci şi plante ce le făcea imposibilă înaintarea.

— Da iute de picior mai sunteţi! strigă doctorul Bertram.

— Stai numai să vezi când îi vom avea în faţă pe negri! spuse căpitanul. Dar dacă trebuie să tragem, fiţi atenţi să ţintiţi numai la picioare. Dorim numai să-i rănim uşor şi în nici un caz să nu-i omorâm.

— Am putea să ne ascundem în ramurile copacilor, zise Petre.

— Ar fi un lucru înţelept, îl lăudă căpitanul.

— Acest copac de aici este cel mai potrivit, strigă George care deja se convinsese cum s-ar putea urca şi adăposti între ramurile lui.

— Hai să facem ca maimuţele! spuse doctorul Bertram, care şi în cele mai dificile momente nu-şi pierdea umorul şi care datorită lui îi ajuta pe camarazi să nu-şi piardă cumpătul oricât de grea ar fi fost situaţia în care se aflau. Când doctorul Bertram se agăţă de copacul arătat cu scopul de a se urca, dintr-un salt Petre şi George săriră pe cea mai de jos creangă şi de acolo tot mai sus ca maimuţele. Căpitanul Farrow îl urmă pe doctor.

George şi prietenul său, lung în picioare, fură printre primi la adăpost în rămuri. Doctorul şi căpitanul se urcară însă mult mai încet. În curând stăteau toţi comod printre ramurile încărcate de frunze, fără să poată fi descoperiţi, dar ei putând să observe orice mişcare ce se petrecea jos.

Atunci apărură doi negri care se uitau, căutând în toate părţile. Erau înalţi şi puternici şi nu aveau nici o asemănare cu poporul pitic pe care tovarăşii îi vizitaseră în ultimul timp.

Arcurile şi săgeţile le erau gata de tras în mâini. Farrow se mira cum de nu se uită pe pământ pentru a descoperi urmele albilor. În faţa desişului perete de junglă cei doi negri rămaseră pe loc şi se uitau în zadar după o deschizătură.

După o căutare îndelungată, în care nu găsiră nimic se întoarseră şi se îndreptară în altă direcţie.

Căpitanul răsuflă uşurat. El evitase o ciocnire care s-ar fi soldat cu victime de ambele părţi.

Păsările dădeau un superb concert pe o mie de voci. Multe din ele zburară când camarazii se urcară în copac, iar acum reveniră fără să le pese de „necunoscutele animale mari” cu care împărţeau acum pomul.

Pe toate ramurile stăteau acum felurite păsări frumos colorate, dar tovarăşii nu aveau acum timp de ele. Erau atenţi la mişcările negrilor care se dovediseră atât de duşmănoşi, lucru care nu prea le stătea în general în caracter.

Mai apărură încă un grup de negri care se îndreptară spre cei doi copaci a căror ramuri se împleteau şi în care stăteau acum tovarăşii. Negri cercetară deasemenea zidul de frunziş care se dovedi de nepătruns. Nu-şi puteau explica cum albii reuşiseră atât de repede să dispară fără a lăsa vreo urmă. Când şi acest grup de negri e îndepărtă căpitanul Farrow îi spuse încet doctorului Bertram:

— Mă tot mir cum de nu cercetează pământul în căutarea urmelor noastre.

— Pentru că noi n-am lăsat aici nici un fel de urme, răspunse „omul de ştiinţă”, care ştia mult mai mult „decât să mănânce cireşe”.

Avem noroc, că aici pământul este acoperit cu muşchi. Micile firişoare de muşchi au proprietatea de a-şi reveni imediat ce sunt călcate, în poziţia lor iniţială ca şi Hopa Mitică. Acum le este imposibil să ne ia urma şi chiar de ar fi între ei un supercunoscător tot n-ar mai putea face nimic fiindcă pe acolo au trecut şi negrii care se pare au şters orice urmă cât ar fi ea de mică.

O vreme între albi domni liniştea. Apoi George alunecă spre creanga vecină unde stătea tatăl său şi în întreabă:

— Unde ne aflăm de fapt acum?

— Ce n-aş da să ştiu şi eu! suspină doctorul pe un ton comic.

— Cu siguranţă astăzi nu mai găsim noi muntele gorilei, îi răspunse căpitanul.

— Să sperăm că în curând negrii se vor retrage, spuse Petre care veni şi el lângă căpitan.

— Ce vorbeşti? Cu siguranţă ei vor patrula pe aici, ore întregi, rânji doctorul. Trebuie să ne transformăm cu adevărat în maimuţe.

Pe George îl distra răspunsul şi adăugă cu o falsă seriozitate:

— Putem proceda ca maimuţele, prindem liane şi aşa zburăm din copac în copac şi din când în când ne putem plimba liniştiţi pe pământ!

— Poate că aşa vom fi nevoiţi să facem, remarcă căpitanul foarte serios.

— Pst! făcu Petre şi arătă cu mâna dreaptă în direcţia din care veneau alţi negri! Mai veneau încă doi sau poate erau cei doi care apăruseră primii şi care încă mai cercetau cum putuseră alibi să dispară ca „înghiţiţi de pământ”. Cei doi negri nu veniră chiar până la copacul unde acum stăteau toţi patru, ci se aşezară jos la o mică distanţă. Asta putea deveni o lungă plăcere se gândi doctorul îi sinea lui. Doctorul Bertram însă din fericire îşi căutase şi găsise un loc foarte plăcut. Putea sta aşa câteva ore bune. Numai să nu-i amorţească picioarele!

Dacă şi-ar fi închis ochii, ar fi putut să-şi imagineze că se află pe „Insula odihnei” în balansoarul lui pe veranda deschisă a micuţei sale căsuţe şi visează la toate călătoriile şi aventurile pe care le avusese. Într-adevăr era destul de comod aici! Trebuia să recunoască acest om al ştiinţei, care trecuse prin atâtea în compania lui Farrow şi a fiului său şi a echipajului de pe submarin şi câte îl mai aşteptau.

Aşa putea să-şi mărească colecţia cu tot felul de rarităţi să… (doctorul cască acum prima oară) şi ce o să-l invidieze

anumite muzee… Doctorul Bertram adormi. Nici nu era de mirare după cât era de cald şi după evenimentele prin care trecuse. Petre se ghemui şi el lângă „omul de ştiinţă” a cărei respiraţie devenea adâncă şi regulată dar şi atent ca nu cumva acesta să cadă de pe cracă.

Orele se scurgeau încet. Cât priveşte pe cei doi negri, unul se întinse şi dormea în vreme ce celălalt făcea de pază şi aşa se făcu după-amiază. Negrilor nici nu le dădea prin cap să plece de acolo. Acum inversase rolurile. Cel care dormise până acum era treaz iar cel ce veghease îşi lua şi el somnul bine meritat.

George care veni mai aproape de Petre îi şopti încet acestuia în ureche:

— Ce treabă plictisitoare!

Ceva mai târziu grupa de negri se întoarse înapoi. După câteva discuţii aprinse cu cei doi rămaşi, porniră cu toţi prin locul de unde veniseră. Încă mult timp tovarăşii îi mai auziră vorbind când mai încet când mai aprins. Cu siguranţă că mai vorbeau încă de zadarnica căutare a celor patru albi şi încă se tot mirau cum putuseră aceştia să dispară ca înghiţiţi de pământ. Când negrii fură destul de departe ca să-i mai poată auzi, George spuse fericit:

— Aşa acum este cazul să coborâm!

— Nu mi-ar plăcea să cobor din copaci, îi răspunse căpitanul Farrow. Poate că reuşim să trecem din creangă în creangă până ajungem la cărarea pe care o căutăm. Poate că aceea este cărarea cea bună, cea pe care tu şi Petre i-aţi întâlnit la început pe negri.

În acel moment se trezi şi doctorul Bertram.

Căpitanul Farrow îi spuse glumind:

— Bună dimineaţa, domnule doctor!

— Îţi dorim cu toţi să te fi odihnit bine! adăugă George râzând.

— Mulţumesc! zâmbi doctorul şi făcu o glumă comică. Cu această ocazie mai căscă odată bine şi freacă ochii cu pumnii.

— Oare cum a fost posibil să fi adormit aşa? îşi spuse mai ales lui decât celorlalţi.

— O conştiinţă curată rămâne curată şi în junglă, o pernă moale de dormit, îl tachină căpitanul.

— Ah! Abia acum ştiu unde ne aflăm de fapt, spuse doctorul şi vru deja să coboare din copac.

— Încetişor, încetişor, dragă doctore, se amestecă căpitanul. Mai rămâi puţin cu noi aicea sus! Negrii au plecat. Dar cine ne garantează că nu sunt prin preajmă acum? Aş

dori să mergem sărind din creangă în creangă! Doctorul rânjind spuse:

— Deci ne metamorfozăm în maimuţe!

George izbucni în hohote de râs. Doctorul Bertram îi făcea atât de multă plăcere.

— Hai să ne încercăm norocul! îi încurajă căpitanul.

Doctorul Bertram rămase însă în poziţia lui, îşi privi ceasul şi zise:

— Peste două ore se înnoptează. N-ar avea nici un rost să pornim marşul maimuţelor. Să rămânem deocamdată aici.

— Puturosul! spuse Petre aşa de tare încât să-l audă şi George.

— Vom rămâne într-un copac, însă nu în acesta de aici, începu căpitanul expunerea planului său. Întrepătrunderea ramurilor copacilor aici formează un fel de pod pe care am putea merge liniştiţi înainte, o bună bucată de drum.

— Mie îmi convine orice, mormăi doctorul. Doar ştiţi bine domnule căpitan că vă aparţin din cap până în picioare.

— Într-o oră trebuie să găsim cărarea pe care o căutăm, continuă căpitanul. Apoi, acolo în copaci, ne facem un culcuş pe cinste şi aşteptăm dimineaţa.

— De acord! Şi acum hai să mergem!

George abia aştepta plimbarea prin copaci.

— Doriţi şi mâine să vă jucaţi de-a maimuţa căţărătoare? întreabă doctorul îngrijorat. Asta ca să ştiu cât timp trebuie să-mi schimb felul de viaţă. Era clar, îşi regăsise din nou proverbialul lui umor.

— Mâine, vom reveni la stadiul de târâtoare pe pământ, îl linişti căpitanul.

— Sau poate dăm fix peste satul negrilor bătăuşi şi iarăşi ne retragem în copaci. Cine a fost odată maimuţă, maimuţă rămâne! râse doctorul.

— Petre a găsit deja aici sus, drumul, îl încurajă căpitanul. Trebuie numai să-l urmezi. Dar trebuie să te ţii bine, dragă doctore.

— Plutesc! rânji omul ştiinţei.

Plimbatul prin copaci se dovedi mai plăcut decât îşi închipuise doctorul Bertram. Se putea înainta chiar foarte uşor. Cu puţin exerciţiu primeai chiar o anumită îndemânare în acest fel de a merge înainte.

Lianele te ajutau când ramurile nu mai erau suficient de trainice, iar jungla aici sus nu mai era aşa deasă ca şi cum părea dacă te uitai de jos în sus. Astfel tovarăşii înaintau încet şi sigur.

Aici aveau siguranţa că nu vor fi descoperiţi de vreun negru.

George şi Petre propuseră direcţia în care după părerea lor trebuia să se afle cărarea pe care o căutau.

Fiului căpitanului îi făcea chiar plăcerea să se balanseze de la o creangă la alta şi să mai facă câte un salt nepericulos, sau să zboare cu vreo liană o bucăţică bună mai în faţă.

Doctorul rămânea adesea puţin în spate să admire puţin păsările care zburau ori rămâneau încrezătoare la apropierea lui. Era o minune, cum natura îşi pictase creaturile sale.

După o oră George găsi cărarea pe care o căutaseră camarazii. Ea se îndrepta în direcţia nord-est, unde după indicaţiile date de Samba, căpetenia poporului de pitici, se ascundea gorila de munte.

Într-o oră se va întuneca şi de aceea căpitanul dădu ordin să-şi pregătească toţi culcuşurile în copaci.

— Cu toate şicanele! se bucură Petre.

— Şi cu tot confortul ca într-un hotel de lux! râse George. Într-un timp relativ scurt Petre făcu cu ajutorul lui George o platformă din ramuri, frunze şi liane pe care toţi puteau să se odihnească comod. La o pază totuşi nu renunţă căpitanul. Şi asta nu numai datorită negrilor ci şi din cauza animalelor care se pare să erau destule pe acolo şi se urcau tot la fel de bine ca ei. Numai gândul la leopard şi apoi la şerpii care fără să fie auziţi, treceau cu uşurinţă din copac în copac. Pe negrii camarazii nu-i văzuseră până în prezent. Se părea că renunţaseră definitiv la căutarea lor.

Totuşi căpitanul decise ca mersul de mâine să fie făcut cu mare precauţie pentru ca nici unul din ei nu ştia unde şi în ce direcţie se afla satul sălbatecilor. Desigur mâine căpetenia lor va trimite o iscoadă ca şi în ziua precedentă să vadă dacă nu cumva reapăruseră albii care dispăruseră aşa fără urmă.

II
DOUGLAS ŞI FIICA SA JUNE

NOAPTEA SE SCURSE FĂRĂ INCIDENTE. Fură sculaţi de concertul a mii de voci al locuitorilor pădurii. Soarele era acum deasupra orizontului şi alunga cu razele sale răcoarea nopţii. Căpitanul şi tovarăşii săi se sculaseră bine dispuşi între ramurile junglei care-i adăpostise în acea noapte. După un scurt mic dejun doriră să-şi continue drumul. Trebuiau să coboare din copaci, pe cărare şi să-şi urmeze din nou calea prin pădurea tropicală. Tocmai când George şi Petre erau gata să coboare, la o curbă a cărăruii apăru un negru. El înainta, dar nu ca unul cu dorinţa războinică ci ca unul care urmărea o sălbăticiune. Arcul îl avea atârnat de umăr şi nu era atent la desiş nici în dreapta nici în stânga, se simţea pe teritoriul lui, în siguranţă şi nu trebuia să se teamă de nimic. Fără nici o grijă păşea acum pe sub arbori unde tovarăşii îşi făcuseră culcuşul.

În ultimul moment Petre îl împiedecă pe George să sară din copac, altfel ar fi aterizat drept în braţele negrului. Acum se uitau după el până îl pierdură din vedere.

Atunci George se întoarse spre tatăl său şi îl întreabă:

— Putem coborî? Acum sau trebuie să mai aşteptăm? Poate mai sunt pe drum vreo câţiva din tribul său.

— Cărarea pare să fie drumul principal ce duce spre satul negrilor, răspunse Farrow.

— Atunci trebuie să rămânem în continuare în copaci, tată. Începe chiar să-mi facă un fel de plăcere. Mi se pare că am devenit un om primitiv ce trăieşte numai în pom.

— Ca o maimuţă! murmură din nou doctorul Bertram.

— Să lăsăm pe fiecare să se simtă aşa cum îi face plăcerea! Dumneavoastră ca o maimuţă, doctore! George ca un primitiv! Viaţa are mai multe laturi! râse căpitanul. Cât despre mine aş prefera să fiu jos pe picioare şi să-mi continui drumul.

— N-am nimic împotriva „mersului pe sus”, domnule Farrow, se apără doctorul. Dimpotrivă chiar mi-ar face plăcere să mai stăm puţin aici sus. Tocmai am făcut ciudate şi nu chiar atât de fără importanţă observaţii şi descoperiri. Ia uitaţi-vă puţin acolo! O familie de maimuţe! Stă ca o înşiruire de leberwursti îmbolnăviţi în culcuşul de ramuri. Se pare că ne privesc ca pe nişte intruşi în domeniul ce le aparţine.

— Să sperăm că nu vor protesta prea gălăgios împotriva noastră, spuse căpitanul.

— Până acum au fost liniştite! spuse doctorul.

— Atenţie! Acolo vine din nou un negru! strigă Petre care era mai puţin interesat de maimuţe şi mai mult de cărare.

Tovarăşii se uitau acum la negrul care ca şi cel dintâi trecea nepăsător pe sub copacii unde se aflau.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne continuăm drumul pe sus, spuse încet Farrow. Să mai facem pauze n-ar avea nici un sens.

— Atunci să pornim odată, tată! În această direcţie putem merge o bună bucată în faţă. Poate că satul negrilor nu este prea departe. I-am putea observa pe negri şi de aici de sus.

La un semn a lui Farrow porniră. Se balansau acum din creangă în creangă dar cum, acum aveau experienţă, înaintară mai repede decât în ziua precedentă. Aerul era din nou apăsător de cald şi ţânţarii îi atacau pe aceşti plimbăreţi prin copaci. Cu toată alifia preparată de doctorul Bertram, tovarăşii erau înnebuniţi de înţepăturile şi zumzetul lor. Vreme de trei ore tovarăşii făcură gimnastică prin pomi. George şi Petre erau tot timpul în faţă şi semnalizau căpitanului şi doctorului apariţia din când în când a vreunui negru pe cărare. Atunci ei se opreau din balans şi rămâneau liniştiţi până când sălbatecul dispărea.

Deodată camarazii auziră din depărtare strigăte puternice. Fără să vrea rămaseră pe loc să asculte. Doctorul Bertram le explică că se găseau probabil în apropierea satului de negri cu toate că încă nu le puteau vedea colibele. Camarazii mergeau acum cu grijă. După puţin timp putură chiar să înţeleagă ce vorbeau în engleza lor păsărească. Un negru dădea ordine, tot felul de voci se auzeau ridicând tonul.

— Au făcut pe cineva prizonier, îşi informă tovarăşii doctorul Bertram. Probabil că negrii din sat sunt în război cu alţi negri din alt sat. Trebuie să încercăm să ajungem mai aproape.

Acum tovarăşii trebuiau să fie foarte atenţi fiindcă orice ramură ruptă ar fi produs un zgomot ce i-ar fi dat de gol. Căpitanul şi doctorul aplecară şi ei frunzişul şi se uitară. Ceea ce vedeau nu era deloc un sat de negri ci un lagăr. În lagăr domnea o oarecare agitaţie. Cei mai mulţi negri stăteau adunaţi în faţa unei colibe de înălţime medie şi vorbeau între ei în şoaptă, încât nu se auzea nimic. Dintr-odată cercul se lărgi şi negri se retraseră plini de teamă înapoi.

Din colibă ieşi un negru fantastic, probabil vraciul tribului. El rămase lângă colibă şi vorbi în limba lui maternă cu negrii ce-l ascultau cu atenţie. Sălbatecii se bucurau enorm şi-şi însoţeau aplauzele cu strigăte şi urlete. După aceea grămada

se împrăştie. Cei mai mulţi se întoarseră pălăvrăgind în colibele lor. Alţii plecară la vânătoare. Câteva femei negre se mişcau preocupate de colo, colo, altele pregăteau masa în faţa colibelor, se vedeau şi câţiva copii, care se uitau la ele ori se jucau unul cu altul.

Vraciul după ce străbătu încet lagărul, dispăru în coliba lui care era mai mare şi mai arătoasă decât celelalte. După o vreme însă se întoarse. George era cât pe ce să se trădeze, când văzu că era însoţit de o fată albă tânără, care se uita înspăimântată în toate părţile.

Părea foarte zdruncinată, căci deodată le strigă negrilor de lângă ea:

— Unde este tata? Vreau să fiu condusă la el.

Ca să comunice fata folosea limba engleză. Negrii nu înţelegeau ce spune şi o forţau să meargă în faţa lor, fără însă să o atingă. Lui George i se păru, că negrilor le era o teamă aproape superstiţioasă de ea. Ei se apropiară şi făcură în jurul fetei şi a vraciului un fel de cerc din care orice încercare de fugă ar fi fost imposibilă.

Imediat vraciul, fata şi negrii care fuseseră de la început lângă ea dispărură în coliba din care ieşise mai întâi vraciul. Camarazii auziră un strigăt scurt de bucurie scos cu siguranţă de fata albă. Un negru spuse ceva. La aceasta tânăra amuţi. După puţin timp fu dusă în altă colibă unde erau puşi de pază doar sălbateci.

Doctorul Bertram îndrăzni abia acum să le şoptească camarazilor săi:

— Pe cât am înţeles eu din convorbirea negrilor, ei trebuie astă seară să sărbătorească ceva în afara taberei. Este posibil ca în cadrul ei să sacrifice un om alb.

— Trebuie să-l eliberăm pe el şi pe fata albă! le spuse imediat George.

— Faţă de cincisprezece negri cât am numărat eu, suntem fără ajutor, spuse Farrow, serios.

— Ne trebuie un truc, îi sfătui George. Acum este miezul zilei. Până se înserează trebuie să inventăm ceva folositor ca să-i putem salva.

— Presupun că fata nu este de mult timp în tabăra negrilor, spuse Farrow. Altfel s-ar fi purtat mai liniştit.

— Negrii se poate să-i fi capturat atunci când se aflau în căutarea noastră. De aceea nu au mai căutat nimic, îşi exprimă părerea doctorul Bertram.

— Probabilitatea ca să se fi întâmplat chiar aşa era destul de mare.

— Mă miră faptul că fata nu este legată fedeleş, spuse căpitanul Farrow mai mult pentru el, decât pentru camarazii lui.

— Poate negrii văd în fata albă un talisman ce le aduce noroc, explică doctorul Bertram. Câteva triburi pe care le cunosc ţin femeile albe ca pe ceva sfânt, intangibil, tabu sau chiar le consideră zeiţe.

Poate că această credinţă a lor ne va folosi pentru a o elibera pe ea şi pe tatăl ei.

— Hai să observăm acum puţin mai atent tabăra şi să ne sfătuim ce putem face, le propuse căpitanul. În nici un caz nu putem aştepta până începe sărbătoarea, căci atunci totul este pierdut. Nu-i vom mai putea elibera.

George şi Petre se puseră pe treabă făcând şi aici în pomi o platformă ca şi cea pe care dormiseră mai înainte. Lianele formau şi aici, alături de câteva ramuri rezistente un bun material de construcţie. În curând cei de pe submarin se puteau întinde în siguranţă. Farrow ordonă să mărească platforma cu încă două locuri pentru cazul în care dei doi albi ar fi trebuit să fie şi ei adăpostiţi.

Negrul înalt şi puternic ce-l văzuseră mai înainte se pare că era căpetenia, cu toate că nu purta nimic ce ar fi indicat acest lucru. Dar păşea măreţ ca un mic rege prin toată tabăra şi dădea ordine. Îi făcu unui tânăr războinic un semn şi acesta se apropie de el şi discutară îndelung. Doctorul Bertram încearcă să prindă din zbor câteva cuvinte. După ce, cei doi se despărţiră, le explică tovarăşilor:

— Acesta a fost fiul căpeteniei. Se numeşte Pimo. Tatăl său l-a rugat să meargă în pădure şi să-i adune pe toţi cei ce fac parte din trib şi care momentan se află la vânătoare. N-ar fi mai bine să-l facem ostatecul nostru pe fiul căpeteniei? Poate că-l vom putea schimba mai târziu pe câţiva ostateci albi.

— Şi dacă încercarea nu reuşeşte, atunci suntem şi noi la rândul nostru prizonieri, fu de părere, grav, căpitanul.

— Va reuşi tată! Lasă-mă pe mine şi pe Petre să încercăm.

— Nu-i chiar de colo să-l răpim pe fiul căpeteniei, George. Nu uita să şi alţi negri sunt pe cale de a se ivi şi le puteţi cădea exact în braţe.

— Ştiu cum trebuie să procedăm, tată. Lasă-ne te rog să încercăm!

După o scurtă deliberare cu doctorul Bertram, căpitanul a încuviinţat în sfârşit, cam fără voie. Petre care între timp ţinuse sub observaţie, tabăra negrilor, veni să raporteze că fiul căpeteniei avea intenţia de apleca în pădure. Pimo,

intenţiona probabil să se folosească de aceeaşi cărare pe care-o străbătuseră şi ceilalţi negri care pătrunseseră în pădure. George şi cu Petre trebuiau prin urmare să facă un ocol destul de mare, înainte de-a îndrăzni să se dea jos din copaci.

O luară cam vreo trei sute de metri prin pădure şi, păstrând aproximativ aceeaşi distanţă de tabăra negrilor, până ajunseră la un loc unde cărarea făcea o cotitură bruscă. Aici intenţionau să-l aştepta pe fiul căpeteniei.

De-abia-şi căutară un loc convenabil de ascunzătoare că Petre care spiona printre crengi îi şi făcu un semn lui George că Pimo se apropia. Fără să ţină cont de înţepăturile dureroase ale spinilor se pitiră cum putură mai bine în desiş. Nu dură mult până ce auziră paşi negrului. Petre se pregăti de săritură, în timp ce George urmărea cărarea de pe partea opusă. La câţiva paşi de cotitură fiul căpetenie se opri. În primul moment cei doi camarazi se temură că s-au trădat cumva, dar după un moment de ezitare paşii lui Pimo îl şi reluară cadenţa. În momentul când acesta ajunse la cotitură, Petre îi şi sări înainte.

Negrul fu atât de surprins încât nici nu mai cuteză să se apere. Când îşi mai veni în fire şi vru să strige fu prea târziu. Petre îi şi vârâse un căluş în gură, în vreme ce George, în vremea asta îi petrecea frânghia, pe care camarazii o purtau întotdeauna cu ei pentru scopuri similare, peste trunchi şi picioare.

Petre era tocmai pe punctul de-al umfla pe negru pe spate, ca pe un balot, pentru a dispărea cu el în adăpostul ocrotitor al vegetaţiei abundente când percepură în urma lor un strigăt de mirare. Într-o clipită se-ntoarseră aceştia pe călcâie, la timp pentru a zări doi sălbateci, care se grăbeau spre tabăra negrilor. Aceştia se opriră acum pentru a-şi încorda arcurile cu care intenţionau să trimită săgeţi spre cei doi camarazi, acestora ne mai rămânându-le altceva de făcut decât să-l înşface pe Pimo şi să dispară din orizontul vizual al arcaşilor.

— Repede cu negrul în copac, Petre! Eu voi încerca să-i împiedec pe cei doi să ne ia urma. Nu te mai interesa de mine, într-o clipită sunt şi eu sus!

Lui Petre nu-i prea venea la socoteală propunerea lui George, nu şi-ar fi lăsat doar odorul în pericol, dar acesta nu era suficient de puternic pentru a-l trage pe Pimo în sus, aşa că n-avea ce face şi urmă, mai cu strângere de inimă, sfatul tânărului său protejat. Sprinten ca o maimuţă se urcă timonierul şi dispăru cu prizonierul său în dosul acoperişului de frunziş. În vremea asta, George spiona cum se apropiau

cei doi negri, care adulmecau neîncrezători încoace şi încolo. Negrii aveau o vedere foarte ageră, putură să-l descopere la timp pe George căruia îi trimiseră plocon săgeţile lor. Tânărul îşi trase capul înapoi, cât de repede putu, păşi în clipa următoare înainte şi slobozi două gloanţe, ţintind intenţionat undeva pe deasupra capetelor negrilor, doar atât cât să-i sperie. Ştia doar cât de mult respect impunea negrilor o armă de foc, în jungla asta.

Aşa a fost. Negrii o zbughiră ţipând şi chemându-şi confraţii în ajutor. În scurtul răgaz care urmă, George se căţără în copac, dar din păcate îşi pierduse pistolul. Coborî înapoi din copac pentru a şi-l recupera. În timp ce o făcea un negru uriaş care se apropiase pe nesimţite lăsă să-i cadă ghioaga peste capul tânărului, care căzu ca secerat.

*

* *

Când se deşteptă, după ce zăcuse mai multă vreme inconştient, se găsea în tabăra negrilor legat fedeleş şi profesional şi mai ales priponit de-un par, care nu-i permitea să execute nici un fel de mişcări.

Ochii lui George trebuiau să se obişnuiască mai întâi cu semiobscuritatea care domnea în colibă. Spre bucuria lui nu se găsea singur în colibă, mai avea un tovarăş, legat le fel. Omul îl întreabă pe George încetişor în engleză:

— Cum aţi ajuns aici?

— Nici eu nu ştiu prea bine, domnule! N-am pornit singur în junglă ci însoţit de trei camarazi. Am văzut şi auzit că negrii deţin doi prizonieri albi. Pe aceştia am vrut noi să-i eliberăm.

— Vreţi să mă eliberaţi pe mine şi pe fiica mea! Cine sunteţi atunci domnule meu? Şi mai ales cum aţi ajuns în regiunea asta uitată de Dumnezeu?

— Mă numesc George Farrow şi împreună cu tatăl meu şi cu ceilalţi camarazi, am pornit mai întâi în căutarea unei gorile uriaşe (vezi vol. 161 Gorila muntelui).

— George Farrow! Numele ăsta e foarte rar deşi nu chiar necunoscut. Nu cumva sunteţi fiul vestitului căpitan de submarin, se interesă în continuare prizonierul. Am auzit atâtea despre el şi fiul său! Şi aţi menţionat ceva despre „gorila” de munte. Cum de v-a venit idee să împuşcaţi o maimuţă atât de periculoasă ca asta?

— Căpetenia unui trib de pitici ne-a dat informaţiile că gorila se aţine prin regiunea asta.

— O întreprindere periculoasă, domnule Farrow. Ştiu bine, despre ce vorbesc! Dar scuză-mă am omis să mă prezint: Sir

Douglas. Sir Douglas Brington. Pe fiica mea o cheamă June şi este şi ea o vânătoare iscusită. Şi noi doream să vânăm o astfel de gorilă. Ieri am fost surprinşi de negrii, atacaţi şi luaţi prizonieri. Aş fi putut face uz de armă, dar n-am vrut să dăunez şi să vătămăm pe nici un negru. La început credeam că vom fi eliberaţi destul de repede.

George păstră o vreme tăcere. Sir Douglas continuă:

— Unde se găseşte tatăl dumneavoastră, împreună cu cei doi camarazi, domnule Farrow?

— Nu departe de lagărul negrilor, ne-am construit o platformă, sus în copaci, răspunse tânărul. De-acolo aveam perspectivă minunată asupra taberei negrilor, fără a putea fi observaţi la rândul nostru. L-am luat de fapt prizonier pe însuşi fiul căpeteniei şi-l ţinem ca ostatec pentru a putea face oricând un schimb de prizonieri.

Aşa dar mai avem încă speranţă!

— Cunosc dialectul deosebit al negrilor de pe aici, reluă Sir Douglas, după o vreme. Pot să preiau rolul de negociator oricând. Dialectul acestora se aseamănă destul de puţin cu dialectul kisunhell, obişnuit în zona asta.

— De aceea doctorul Bertram reuşea să-nţeleagă atât de puţin din vorbirea acestora, zâmbi George, care nu-şi pierduse optimismul în ciuda situaţiei în care se afla.

— Dacă veţi purta convorbiri cu negrii aceştia, vă rog să vorbiţi Sir Douglas cât mai tare, pentru ca să audă şi doctorul nostru Bertram.

— Cu plăcere, răspunse prompt englezul. Dar uite că vine căpetenia şi şamanul, sau omul cu medicamente, cum i se mai spune. Le voi spune de-ndată că nu cunoaşteţi limba tribului şi că vor trebui prin urmare să negocieze cu mine.

Ambii prizonieri rămaseră liniştiţi fără să mai scoată o vorbă, apoi rogojina care servea de uşă la intrare în colibă, fu dată de-o parte şi căpetenia şi vrăjitorul sau şamanul tribului intraseră înăuntru. Căpetenia se-ntoarse spre George şi i se adresă acestuia. Sir Douglas îl întrerupse şi vorbi destul de mult, dând de câteva ori cu capul spre George. În cele din urmă negrul îl întreabă din nou ceva şi Sir Douglas îi traduse lui George. Întrebarea suna:

— Cum l-aţi prins pe fiul meu, Pimo?

În continuare avu loc următorul dialog, pe care-l traduse de-o parte şi de alta englezul:

— Pimo este prizonierul nostru aşa cum sunt eu prizonierul vostru.

— Pimo va trebui eliberat imediat, altfel voi pune să te ucidă.

— Dacă mă omori, va muri şi fiul tău.

— Îl vom căuta, îl vom găsi şi-l vom elibera, răspunse căpetenia înverşunată.

— N-ar avea nici un rost, înainte de a-l găsi, fiul tău va fi mort, dacă-mi faci mie ceva.

Degeaba spumega căpetenia de furie, George îi făcu prin intermediul translatorului următoarea propunere:

— Eliberează pe toţi albii care-i ţii prizonieri şi vom proceda la fel cu fiul tău.

Dar căpetenia nu vru să audă de aşa ceva. Se-ntoarse pe călcâie şi părăsi cu vrăjitorul încăperea colibei. Acesta din urmă, după ce se sfătuiră din nou, intră în colibă şi-ncepu să trateze iarăşi cu Sir Douglas. Ce spunea acesta el nu putea înţelege, dar putea vedea din comportamentul englezului cum acesta devenea tot mai agitat. În cele din urmă vrăjitorul părăsi a doua oară coliba. Sir Douglas se-ntoarse spre George:

— Individul a-nceput să mă ameninţe de parcă eu l-aş fi luat prizonier pe fiul căpeteniei. Într-o oră, Pimo trebuie să se-ntoarcă la tatăl său, altfel voi fi executat împreună cu fiica mea. I-am împărtăşit că-n situaţia noastră nici eu, nici dumneata nu suntem în situaţia de-a putea încunoştinţa, pe camarazii dumitale. Am impresia că însuşi căpetenia este manipulată de acest şarlatan.

— Poate că-i convine dintr-un motiv oarecare, ca fiul căpeteniei să nu se mai întoarcă la tribul său, a fost de părere George.

— Poate că ai dreptate domnule Farrow. Astăzi trebuie să se ţină un fel de sărbătoare negrilor şi cu ocazia acestei ceremonii suntem sortiţi morţii. Dar sărbătoarea n-are şanse să se ţină pentru că căpetenia n-are nici o plăcere de ea, acum după ce i-am adus veste prizonieratului fiului său. E de-nţeles de ce şamanul e turbat de furie.

— De-ndată ce se întunecă, Sir Douglas, tatăl meu va încerca să ne elibereze.

— Va fi foarte greu, domnule Farrow. Sălbatecii ştiu acum, că prin preajmă sunt mulţi oameni albi şi vor fi cu ochii-n patru.

— Nu sunteţi îngrijorat de soarta fiicei dumneavoastră Sir Douglas?

— Da şi nu! Ştiu că negrii venerează orice femeie albă şi nu cred că aceştia fac excepţie.

— Aţi încercat să vă slăbiţi legăturile, Sir Douglas? Poate ne putem elibera noi înşine.

— Este imposibil. Negrii ăştia îşi fac meseria cum trebuie, când vine vorba de-a lega pe cineva. Dar să ne gândim la ceva mai plăcut. În ce loc aţi căutat în Ignani gorila?

— Aici în regiune, Sir Douglas! În două ore de marş şi am fi ajuns în locul unde se aţine gorila asta.

— Te înşeli, domnule Farrow. De-abia de aici din apropiere începe ţinutul muntos şi de mers destul de mult până să dai de ţinutul gorilei.

— Mă deranjează destul de mult faptul că negrii vor cu tot dinadins să ţină sărbătoarea aia, astăzi, schimbă din nou George subiectul.

— Ştii dumneata domnule Farrow că gorila asta din Ignani este sacră negrilor acestora? Tocmai că eu sunt sortit de jertfă gorilei sfinte, acum!

George încremeni de groază. Doar nu s-a gândit şamanul ăsta să aleagă ca victimă pentru gorila lor, tocmai o femeie albă! Poate că tocmai asta îi era intenţia. Vorbi foarte franc despre această posibilitate cu Sir Douglas.

— Atât timp cât Pimo este în mâinile camarazilor dumneavoastră nu va putea şamanul să-şi impună voinţa asupra căpeteniei.

În cele din urmă se lăsă şi întunericul. Căpetenia nu mai apăru în coliba în care erau ţinuţi prizonierii. Războinicii trimişi de acesta se-ntoarse cu mâinile goale, aşa cum îi împărtăşi Sir Douglas lui George. Nu putuseră da nici măcar de tabăra de campanie a albilor, aşa cum reieşea din raportul războinicilor trimişi de căpetenie în eliberarea lui Pimo.

III
VICTIMA GORILEI DIN IGNANI

TÂRZIU DE TOT APĂRU ŞI CĂPETENIA care veni singură în coliba prizonierilor. Vorbi însufleţit cu Brighton. Englezul îi răspunse tot atât de tare, încât s-auzea până departe în noaptea liniştită. Îi traduse lui George numai după ce acesta, adică căpetenia se retrase.

— El va aştepta până mâine dimineaţă, înainte de-a întreprinde ceva. Înainte de toate vrea să aibă siguranţă că între timp fiul lui nu va păţi nimic. Asta i-am promis-o, chiar eu. Apoi i-am sugerat că poate şamanului său i-ar cădea tocmai bine dacă fiului său i s-ar întâmpla ceva. Asta l-a pus pe căpetenie în vădită încurcătură.

— Acum va avea un schimb de păreri ceva mai tare cu şamanul său şi zău că i-o doresc, râse George.

— Dacă şamanul şi-a atras de partea sa pe majoritatea negrilor, atunci chiar că oricât ar fi el de căpetenie, nu poate face mare lucru, domnule Farrow. Trebuie să aşteptăm să vedem ce ne va aduce dimineaţa. I-a ascultă! Căpetenia împarte oamenii pentru veghea de noapte. Pentru camarazii dumitale, poate nu va fi totuşi prea greu să răzbată pân-aici.

— De cei doi paznici pe care-i pun negrii nu se sperie camarazii, asta-i sigur, remarcă George oarecum uşurat. În tabăra negrilor s-a lăsat liniştea, aşa că s-o păstrăm şi noi în coliba noastră!

Orele trecură anevoie. Sir Douglas şi George nu simţiră oboseala, erau prea agitaţi pentru asta. Nici nu puteau s-adoarmă, aşteptau pur şi simplu ajutorul pe care li-l va putea da Farrow şi oamenii săi. Trecuse de mult miezul nopţii când George auzi în spatele colibei un zgomot uşor. Bănuia instinctiv că nu putea fi vorba decât despre Petre uriaşul. Deasemenea şi Sir Douglas auzi zgomotul, dar îşi păstră la rându-i calmul. Cineva încerca fără îndoială să-ndepărteze împletitura din crengi şi frunze din care era construită coliba, sau mai bine zis, să facă o gaură, fără a stârni vreun zgomot.

Întrucât coliba era aşezată chiar la marginea pădurii era puţin probabil ca vizitatorul misterios să poată fi descoperit.

Se scurseră minute după minute. Omul care lucra în spatele colibei îşi continua netulburat munca. În cele din urmă reuşi să facă o spărtură de mărimea unui trup omenesc prin care trecu mai întâi chiar el însuşi. George simţea totul, deşi nu putea vedea nimic, imediat dup-aceea o mână îl atinse pe George.

— George, dumneata eşti? şopti o voce lângă el.

— Da, răspunse acesta într-un murmur.

— Repede, paznicii se schimbă din două în două ore, domnule George.

Petre a tăiat legăturile lui George, după care îi înmână un pistol şi un cuţit şi când vru să se-ntoarcă, George îl reţinu.

— Petre mai este un prizonier cu mine, aici în colibă. Şi mai trebuie s-o salvăm pe tânăra fată!

Sir Douglas fu îndată eliberat şi rugat să-l aştepte, în timp ce el va vedea ce şi cum va face.

George nu fu de acord cu asta, el dorea să ia parte activă la eliberarea fetei şi-n consecinţă îl rugă pe sir Douglas să se urce într-un copac şi să aştepte acolo reîntoarcerea lor.

Nici unul din paznicii negri nu observă momentul când cei trei albi părăsiră coliba, prin spate bineînţeles. Sir Douglas se urcă repede în frunzişul unui copac alăturat, pe când Petre şi George îşi continuară încercarea de-a elibera o pe fată.

Trebuiau să acţioneze cu foarte multă băgare de seamă şi să stea încontinuu în umbra copacilor, întrucât chiar în mijlocul taberei negrilor ardea un foc puternic care arunca lumina departe în jur.

George ştia prea bine spre care colibă dorea Petre s-o apuce. Îşi dăduse seama de asta, pe când observa tabăra negrilor de pe platforma pe care şi-o construiseră. Numai o colibă îi mai despărţea.

Tocmai când Petre dorea să mai facă un pas, izbucni din afara direcţiei colibelor un strigăt groaznic. Un strigăt din junglă, sălbatec şi plin de răutate. Într-o clipă întreaga tabără a negrilor fu cuprinsă de rumoare şi agitaţie. Chiar şi paznicii care făceau de veghe în faţa colibei unde fuseseră ţinuţi prizonierii George şi englezul o rupseră la fugă şi-o luară în direcţia de unde venise zgomotul. George tocmai voia să-i facă semn lui Petre, că acum era momentul s-o răpească pe fată din coliba unde era ţinută prizonieră, când aceasta apăru ea însăşi afară. June o rupse la fugă, fără să-şi dea seama că n-alesese direcţia bună, ea înşelându-se asupra poziţiei negrilor de acolo, aşa cum va povesti ea mai târziu.

George voi s-o urmeze pe fată, fiindcă-şi da seama că nu făcea bine, dar renunţă deoarece foarte aproape de el, alergau negri, care ş-ar fi descoperit uşor.

Strigătul îngrozitor se mai auzi din nou, dar acum mult mai aproape.

Acum George îşi aduse aminte unde-l mai auzise: se afla la ferma unui olandez în Uganda (vezi vol. 161: Spaima Ugandei).

Strigătul începu cu-n lătrat ascuţit, apoi îi urmară mormăituri şi-apoi urlete şi zgomote ca nişte bubuituri de tun. Între acestea răsunau bătăi ca de tobă.

— Gorila îşi bate pieptul cu pumnii, şopti Petre, să sperăm că fata nu fuge direct în braţele monstrului.

— Trebuie s-o căutăm, zise Petre.

George şi cu Petre o zbughiră în desiş, ţinând direcţia pe care o urmase June. Trecură pe lângă negrii care, ciudat, nu acordară albilor nici-o atenţie.

— Uite-o şi pe fată, strigă Petre.

— Şi uite şi gorila, scrâşni George.

June era tocmai pe punctul de a-i alerga gorilei drept în braţe. Când fata văzu în sfârşit gorila, încremeni de groază. Animalul încă se bătea cu pumnii grozavi în pieptul păros.

George îşi trase pistolul deja cu mâna dreaptă, dar nu putea trage întrucât June îi ocupa întregul câmp vizual, între el şi ţintă.

Fără să mai gândească prea mult George aleargă mai departe. Maimuţa uriaşă o ajunse pe fată şi-acum întindea braţele-i lungi după ea. O prinse în cele din urmă şi-o trase după ea în tufiş. June scoase un ţipăt de spaimă care amuţi repede. George îşi continuă goana pentru a ajunge-n locul unde maimuţa dispăruse cu prada sa. Petre îl trase înapoi, întrucât în junglă era atât de întunerec încât camarazii nu-şi putea vedea nici mâna.

Crengi şi frunziş trosneau pe măsură ce gorila se-ndepărta cu prada sa.

Lagărul negrilor rămase mult în urmă. Negrii dispăruseră şi ei în pădure. În momentul următor apăru Sir Douglas în lumina flăcărilor focului aprins de negri şi el auzise ţipătul fiicei sale şi coborâse repede din copac pentru a vedea ce este.

— Unde este fiica mea, strigă el de departe încă, adresându-se lui George.

— A răpit-o gorila în junglă Sir Douglas, răspunse repede tânărul. Trebuie s-alergăm după ea.

Sir Douglas îi privi îngrozit pe camarazi. George dori s-o apuce din nou în junglă, dar Brighton însuşi îl reţinu de la intenţia lui.

— Renunţă n-are nici un rost! Numai te nenoroceşti şi pe dumneata. Trebuie să aşteptăm până se face ziuă.

— Asta-i şi părerea mea, se auzi o voce bine cunoscută lui George, în spatele lui.

Când tânărul se-ntoarse, îl văzu pe tatăl său şi pe doctor în lumina flăcărilor focului făcut de negri.

— Ah, căpitanul Farrow? exclamă Sir Douglas. Dacă priveliştea n-ar fi atât de tristă aş spune că mă bucur enorm! Şi acesta trebuie să fie doctorul Bertram! Toţi cei de faţă făcură cunoştinţă.

— Gorila nu-i va face nimic fiicei dumneavoastră, asta v-o pot promite, spuse doctorul. Nu trebuie încă s-o înfuriem. Veniţi cu noi, avem un prizonier care ne-a promis că ne ajută în problema gorilei, cu condiţia să-l eliberăm bineînţeles.

— Va trebui să fim pregătiţi pentru o cercetare de lungă durată şi minuţioasă, pentru a găsi ascunzătoarea gorilei, pe care nu o vom putea găsi aşa de uşor.

Petre veni din altă parte şi se alătură grupului, ţinând în mână armele precum şi alte lucruri care aparţinuseră lui sir Douglas şi fiicei sale şi pe care reuşise să le şterpelească dintr-o colibă. Sir Douglas îi mulţumi fierbinte uriaşului, după ce acesta-i înmână una din cele mai moderne carabine din câte văzuseră.

— O carabină de cea mai modernă construcţie, îşi lăudă sir Douglas arma cu repetiţie. Pot trage unul după altul opt focuri.

— Mai întâi înapoi pe platforma noastră, înainte de a apărea din nou negrii, spuse căpitanul.

O secundă mai târziu, dispărură în frunziş şi-apoi ajunseră nevătămaţi pe platformă. Pimo, fiul căpeteniei îl întreabă pe doctorul Bertram asupra celor ce văzuse în tabăra consângenilor săi. Doctorul îi împărtăşi acestuia că tabăra negrilor părea părăsită acum şi gorila o răpise pe tânăra fată.

— Bumha, vrăjitorul nostru dorea s-o sacrifice pe floarea albă spiritului care zace-n gorilă, dar tatăl meu voia s-o păstreze-n tribul nostru pentru a ne aduce noroc, îi lămuri acesta. Pimo, promite s-o găsească.

— Doctore, spune prizonierului că-l voi elibera de legături dacă promite în noaptea asta şi mâine dimineaţă să nu evadeze.

Este suficient să ne dea cuvântul lui, cred că şi-l va ţine. Ochii lui Pimo se căscară mari, după ce doctorul îi traduse propunerea căpitanului.

Îşi dădu imediat consimţământul şi-n clipa următoare stătea şi el liber pe platformă alături de albi. Convorbirea care urmă se purta numai asupra gorilei, fetei şi a drumului pe care trebuiau să-l aleagă pentru a ajunge mai repede la ascunzătoarea maimuţei.

— *Massers* pot să se coboare din copaci după ce am ieşit din tabără. Fraţii mei, nu folosesc drumul ce duce în munţi

din cauza gorilei din Ignani. Pimo a fost însă de două ori în munţi şi cunoaşte drumul, povesti fiul căpeteniei.

Pimo îi avertiză asupra comportamentului lui Bumha, şamanul, asupra perfidiei şi vicleniei acestuia, mai ales când simţea că puterea sa este în declin.

Căpitanul spuse că restul nopţii să-l petreacă dormind, pentru că a doua zi să fie proaspeţi. Străjile fură schimbate şi Sir Douglas insistă ca el să preia a doua veghe.

Când căpitanul îl înlocui pe englez, observă că Pimo lipsea. Farrow se minună cum a putut negrul s-o şteargă pe nesimţite.

— A plecat pe răspunderea mea, mărturisi imediat Sir Douglas. I-am propus să meargă şi să vorbească cu tatăl său, căpetenia şi să-i spună că n-are a se teme de noi, că nu vrem răul tribului, ba din contră vrem să-i eliberăm de duhul gorilei. Pimo a promis să se întoarcă repede cu răspunsul părintelui său.

— Atunci negrii s-au întors din nou în tabăra lor, îl întreabă la rându-i Farrow, fără a-i face vreun reproş.

— S-au întors pe nesimţite, cu teama în suflet, de îndată ce mi-am preluat eu veghea, mărturisi englezul.

— Că prizonierii lor au dispărut au văzut negrii imediat. Focul de tabără care a rămas mocnit l-au reaprins din nou, după cum se şi poate vedea de aici.

Pimo a intrat în coliba tatălui său unde se găsea deja şamanul.

— Dar iată-l din nou pe Pimo, exclamă doctorul arătând spre o siluetă care se apropia e copacii pe care-şi aveau albii platforma.

Dar Pimo care se apropiase şi se afla chiar în dreptul lor, continuă să meargă mai departe.

— Nu vrea să dea şamanului vreun semn cu privire la locul unde ne-am ridicat tabăra, îi lămuri Sir Douglas, încrezător.

Şamanul chemase un negru, care şedea lângă foc şi vorbise cu acesta foarte însufleţit. Negrul îl urmărise pe Pimo, dar îi pierdu între timp urma. Brusc se auzi un hârşâit de frunze şi crengi şi Pimo îşi făcu apariţia triumfător lângă albi.

Din raportul lui Pimo reieşea că căpetenia îşi schimbase opiniile sale asupra albilor, se dovedea prietenos chiar, le transmitea salutări şi succes în vânătoarea gorilei. Căpetenia mai promise fiului său că le va face o primire călduroasă în tabără, de îndată ce aceştia se vor fi întors cu noroc de la vânătoare.

Faptul că Pimo şi-a ţinut cuvântul şi se-ntoarse de bună voie în lagărul albilor îl umpluse pe tatăl său de-o mândrie firească. Dimpotrivă şamanul era de părere că Pimo era pe care să-şi trădeze consângeni.

— Tatăl meu a luat o hotărâre, părere, mult mai grea asupra şamanului Bumha, dar din păcate acesta are mulţi susţinători printre membrii tribului, printre aceia care s-au lăsat păcăliţi de trucurile şi demonstraţiile sale. Pimo ar vrea să-nveţe de la albi şi să rămână o vreme în serviciul acestora, traduse Sir Douglas, mai departe.

Sir Douglas îi propuse tânărului negru să-l ia cu el, dacă va rămâne credincios albilor şi-l va ajuta să-şi elibereze fiica din mâinile maimuţei.

Restul nopţii îl petrecură fără incidente.

Şamanul îi făcu reproşuri amare negrului pe care-l trimise în urmărirea lui Pimo, atunci când acesta se întoarse cu treaba nefăcută. George căruia-i venise tocmai rândul să stea de veghe observă tocmai, cum negrii după negri intrau în coliba lui Bumha, pentru a se reîntoarce deodată toţi în zorii zilei.

De-ndată ce răsări soarele, sub conducerea lui Pimo, camarazii o porniră spre munţi. După ce depăşiră cu vreo sută de metri lagărul negrilor, se dădură jos din copaci şi-o luară în sus pe cărarea îngustă care ducea sus în munţi. Gorila nu apucase pe cărarea asta ci direct prin desiş.

George, Petre şi Pimo erau în frunte, cu un pas înaintea celorlalţi. George nu împărtăşea fără rezerve părerea doctorului Bertram că gorila nu-i va face rău fetei atât timp cât nu va fi aţâţată.

După o jumătate de oră, apărură primi versanţi muntoşi care deşi nu prea înalţi, ocupau o bună parte din junglă.

După încă un sfert de ceas, camarazii ajunseră la o prăpastie adâncă, pe care se punea problema cum să o treacă.

— Poate n-ar fi trebuit să mergem prea departe, cred c-ar fi mai degrabă cazul să aşteptăm puţin, poate că gorila se va anunţa ea singură, zise căpitanul. Să ne facem tabăra pentru popas aici la poalele muntelui. Poate că-şi va trăda locul unde este, prin urletele sale, destul de curând.

Sir Douglas propuse să se împartă în două grupe, una să rămână aici la poalele muntelui, în timp ce a doua grupă urma să meargă mai departe.

George firește fu îndată de acord cu propunerea lui sir Douglas şi voia să facă parte din grupa a doua, alături de Petre.

— O detunătură de pistol, să fie semnalul, care ne va reuşi, completă George planul englezului.

Farrow fu de acord cu acest plan. El urma ca, împreună cu doctorul să aştepte aici întoarcerea celorlalţi. În acest caz că nici una din grupe nu va da de urma gorilei, ei urmau oricum să se-ntâlnească aici.

Sir Douglas, George, Petre şi cu Pimo porniră la drum. Era explicabilă nerăbdarea lui Brighton, care dorea să-şi vadă cât mai repede fiica vie şi nevătămată. Cu mare băgare de seamă o luară pe lângă marginea prăpastiei şi se feriră să privească-n jos pentru a nu ameţi. Pe aici pe oriunde se putea aţine gorila. Se făcuse însă amiază şi maimuţa nu se arată, nici nu le dădu, vreun semn de viaţă pe unde se afla. Trecu şi după-amiaza, tot fără rezultat, până ce englezul dădu semnalul de-ntoarcere, afirmând că, în mod sigur gorila se aţine pe altundeva.

Chiar înainte de căderea întunericului grupa lui George se întâlni cu Farrow şi doctorul, numai că membrii primei grupe cea care făcuse marşul era istoviţi de moarte.

Sir Douglas voia tocmai să afirme că nu credea că gorila se află aici în locurile astea, când mugetul fiarei îi pătrunse deodată pe toţi până-n măduva oaselor. Toţi săriră în picioare şi-şi duseră mâna la arme.

Englezul şi cu Pimo vrură să pornească imediat în întâmpinarea fiarei, dar căpitanul îi atenţionă că imediat va fi atât de întuneric, că nu vor mai putea vedea nimic în jur. Mai preferabil ar fi s-aprindă un foc prin care să momească gorila într-acolo.

George era pentru aprinderea focului, în timp ce sir Douglas prefera să iasă în întâmpinarea fiarei.

Nu aşteaptă răspunsul de la camarazi ci o porniră înainte dispărând în întuneric. Pimo voi să-şi urmeze viitorul stăpân pentru a nu-l lăsa neprotejat singur în noapte, aşa că dispăru după el.

Căpitanul îşi întocmise tabăra de noapte nu prea aproape de munte ci undeva între poalele acestuia şi primii copaci ai junglei, pentru a putea fi protejaţi mai bine, din ambele părţi.

Oră după oră se scurseră însă, fără gorila să mai dea un semn de viaţă. Pentru ca orele de veghe să treacă mai uşor, doctorul Bertram le povesti întâmplări pline de farmec şi umor trăite de el însuşi cu ocazia călătoriilor sale din tinereţe.

IV
ÎN MARE PERICOL

DESIŞUL SE-NCHISE ÎN URMA LUI GEORGE şi când camarazii tresăriră speriaţi, se treziră în faţa siluetei masive a gorilei, care se apropiase pe nesimţite. Aproape instantaneu îşi duseră mâna la cingătoare unde-şi ţinea pistoalele, dar uriaşa maimuţă fu mai repede. George se trezi apucat din spate cu putere, scuturat cu puternic.

În momentul următor gorila îşi înşfăcase prada şi o rupse la fugă, la început prin şirul de copaci fără frunze multe, apoi spre desişul întunecat, fără să se sinchisească bineînţeles că prada ce-o înşfăcase se bălăngănea zdrelindu-şi capul, mâinile şi faţa de crengile şi trunchiurile copacilor.

George simţi că nu-şi poate mişca nici un mădular, atât de strâns îl presa uriaşul animal în goana sa. De-abia putea respira şi avea senzaţia că oasele i se vor sfărma în strânsoare, din clipă în clipă.

Gorila se mişca destul de repede înainte, deşi mergea foarte ţeapănă. Căuta să-şi înşele urmăritorii, mergând în zig-zag şi deodată se decise s-o ia spre munţi cu povara sa.

În cele din urmă ajunse tot în peştera sa, unde-l trânti jos, pe George fără să-l menajeze. În hruba asta domnea un întuneric atât de mare încât George nu putut să-şi dea seama la început cum se comporta gorila. Odată veni foarte aproape de el şi-l mirosi, apoi animalul se-ndepărtă din nou. Tânărul nu îndrăzni să scoată nici un sunet de frică să nu întărâte animalul. Nu putut să nu se gândească la cuvintele preţioase ale doctorului Bertram care-i spusese că dacă gorila nu-i aţâţată de către oameni, rareori le face vreun rău, în cazul când îi răpeşte. Aşa dar decise să aştepte şi să bage de seamă bine. Cu toate aceasta se pipăi temeinic pentru a se asigura că mai avea centura cu arme asupra sa. Slavă Domnului mai avea asupra sa ambele pistoale, precum şi lampa de buzunar. Dacă ar pute-o aprinde, ar putea orbi animalul cu lumina lămpii sale şi poate ar putea să scape. Mai departe dacă ar fi norocos ar putea şi să tragă câteva gloanţe care ar pune pe goană maimuţa sau chiar s-o ucidă.

Când George socoti că aceasta ar fi ajuns cam în dreptul intrării în peşteră îşi scoase hotărât lampa de buzunar şi-o aprinse. Spotul de lumină nimeri maimuţa în figură, orbind-o şi făcând-o pe moment să nu se mişte din loc. Cu o a doua mişcare, tânărul izbuti să-şi tragă pistolul să ţintească scurt şi era pe cale de-a apăsa pe trăgaci când maimuţa se năpusti afară din peşteră. Ca să tragă acum n-avea rost şi-ar fi aţâţat

maimuţa fără nici un rost. Decise în schimb să urmărească maimuţa, mai ales că aceasta o şi pornise tropăind prin pădure şi-n ciuda masivităţii ei, ameninţa s-o piardă din vedere foarte repede, de-ndată ce-ar fi pornit spre zonele muntoase. După un timp tânărul auzi la o oarecare depărtare voci. Nu puteau fi decât camarazii săi şi de-aceea dădu un semnal. La început nu primi nici un răspuns, dar după ce ecoul chemării sale se stinse, veni şi răspunsul aşteptat de la Petre, dar fluieratul acestuia nu era chiar aproape. Sunetul vocilor pe care le auzise, nu era aşa cum crezuse în apropierea lui. Acum George ştia prea bine în ce loc dispăruse gorila în desiş. Pentru a-i lua urma cu precizie, hotărî să aştepte aici până ce va ajunge Petre la el. Avu însă ce aştepta, fiindcă Petre nu mai sosi. După ce mai aşteptă puţin, George reluă semnalele convenite, de data asta, răspunsul veni de mai aproape.

După ce mai făcu câţiva paşi pentru a-i veni în întâmpinare lui Petre pe care-l credea însoţit de grosul camarazilor primi o lovitură puternică în cap şi fără a mai izbuti să scoată nici un sunet căzu fără cunoştinţă la pământ. Imediat siluetele întunecate se apropiară şi-l ridicară pe sus, ceea ce nu mai putu băga de seamă.

*

* *

După ce gorila îl răpise pe George, căpitanul şi Petre de-ndată luaseră urma gorilei. Bineînţeles că nu se punea problema să tragă asupra animalului pentru a nu-i primejdui viaţa tânărului. Întrucât maimuţa fugea mai repede ca oamenii, era firesc ca să rămână tot mai în urmă. În felul acesta gorila scăpase de urmăritorii ei, deşi Farrow şi Petre uriaşul nu renunţaseră la ideea urmăririi ei, fără succes însă, întrucât rătăceau fără ţintă de colo, colo. În cele din urmă se auzi semnalul, dar nu le-a fost dat să-l găsească pe tânăr. Dădură în cele din urmă de locul unde acesta fusese atacat cu câteva momente în urmă, dar fără să bănuiască ce i sa întâmplat.

Petre îl chemă de câteva ori, dar fără nici un rezultat.

După un timp îi ajunse şi doctorul Bertram. Savantul medic nu putuse ţine pasul cu cei doi, dar totuşi nu greşise direcţia. Nu trecu mult timp şi li se alătură şi Sir Douglas şi Pimo. Şi ei auziseră semnalele lui George şi alergară în direcţia de unde şi se păruse că le auziseră şi nu mică le fu mirarea că nu dădură de tânăr aici. La lumina lămpilor de buzunar ale căpitanului şi ale lui Petre, Pimo se apleacă să

cerceteze urmele. Tânărul negru scoase deodată un strigăt de surpriză se aplecă şi ridică de jos o măciucă de război!

Se întoarse apoi spre Sir Douglas zicând:

— Asta-i o măciucă ce aparţine membrilor tribului meu. Fraţii mei trebuie să fie aici şi iată pe jos, lampa de buzunar a tânărului *Masser*.

Pimo îi predă măciuca lui Farrow în timp ce Petre găsi unul din pistoalele lui George.

— George a fost atacat aici, în spatele acţiunii nu poate fi decât vrăjitorul tribului, îi lămuri Petre.

Căpitanul Farrow răsuflă numaidecât mai uşurat. Îi venea oricum mai bine să ştie că fiul său fusese atacat şi luat prizonier de negri de cât de gorilă.

— Poţi lua urma fraţilor tăi, îl întreabă Brington pe tânărul negru. Îşi voi da arma asta mică şi tot ce ai de făcut este să apeşi pe trăgaci, atunci când îi vei fi descoperit. Cred că Bumha şi-a trimis oameni până aici, anume pentru a ne creea cine ştie ce drăcovenii!

— Cu siguranţă că n-a fost tatăl meu, îl asigură tânărul negru. Repede Petre îi dădu lui Pimo lampa sa de buzunar. Acesta urmări îndelung urmele pe pământ cu ajutorul lanternei şi-apoi se-ndepărtă încet. Urma se-ndrepta nu în direcţia pe care a luat-o gorila ci se ducea în zig-zag spre culmea muntelui. Pimo nu părăsi urmele care urcau mereu până ce acestea încetară deodată. Pământul devenise stâncos deşi mai era până-n vârf. Pimo nu se folosi de armă, ci îi cheamă numai prin semnale pe albii rămaşi în urmă. După ce grupa aceasta îi ajunseră le aduse la cunoştinţă regretul său de-a nu fi în stare să reia urma mai departe!

*

* *

Când George se trezi din leşin, îşi dădu seama că zăcea legat într-o peşteră întunecată. Foarte nelămurit zări la gura peşterii o siluetă întunecată care stătea acolo de veghe, în timp ce alţi doi negri erau în apropiere, vorbindu-i ceva. Bineînţeles că nu înţelegea ce i se spune, dar putea prea bine să-şi dea seama ce voiau aceştia: n-avea voie să strige, altfel de-ndată l-ar fi lovit cu ciomegele lor.

George ştia bine că peştera asta era chiar în direcţia pe care trebuiau s-o urmeze camarazii. Şi mai ştia că fusese atacat de către războinicii lui Bumha, cu care nu era de glumit, erau fără îndoială oameni curajoşi altfel nu s-ar fi aventurat în regiunea, unde domnea spiritual Duhului Muntelui.

Fiul căpitanului hotărî că cel mai înţelept era deocamdată să păstreze tăcerea şi să asculte şi să pândească dacă se auzeau zgomote pe afară. N-auzi însă nimic. Orele treceau şi-n cele din urmă trecu şi noaptea, zorii zilei apărură la orizont, alungând întunericul.

Două ore mai târziu, şamanul sau vrăjitorul sau omul cu medicamente, cum i se mai spunea apăru în sfârşit în peşteră. Acesta i se adresă în aceeaşi limbă ca şi războinicii săi mai adineaori, la care tânărul răspunse în engleză că nu înţelege nici un cuvânt. Asta însă n-o înţelegea nici vrăjitorul, aşa că nici un mijloc de comunicare nu mai putu fi stabilit.

Bumha ordonă războinicilor săi să-l urmeze împreună cu prizonierul lor. După un timp la porunca lui Bumha, războinicii săi se opriră împletiră un fel de fâşii sub forma unui lassou cu care-l legară pe George în jurul pieptului, îl ridicară apoi pe sus şi-l transportară până într-un loc de unde se deschidea gura unei prăpăstii adânci. Atârnat de fâşiile lungi, tânărul se legăna acum de-a lungul peretelui prăpastiei. Ce însemna aceasta n-avea de unde să ştie. Făcând o sforţare privi în sus de unde-l priveau chipurile negrilor, de pe marginea prăpastiei. Îşi mută privirea apoi în jos şi îngheaţă de groază întrucât la nici cinci metri mai jos stătea rânjind gorila a cărei pumni grozavi se proţăpeau pe pieptu-i împăroşat, privind spre el agitată şi parcă abia aşteptându-l să vină spre ea. Încă ceva îi fu dat să vadă tânărului acum. La o distanţă oarecare de maimuţă stătea silueta feminină June Brington! Pân-acum gorila nu-i făcuse nici un rău fetei. De-ndată ce negrii l-au doborât încă puţin, gorila începu să devină tot mai agitată, începând acum să se bată peste piept cu pumni-i uriaşi. Şi-apoi răsună strigătul acela pe care numai gorila îl scoate în fauna junglelor: ciudat, răscolitor şi puternic, ce dă fiori oricui şi care nu aduce cu al nici unei fiare de pe pământ aer sau apă.

June, lunecase puţin spre gorilă şi privea ca fascinată asupra spectacolului care urma să se desfăşoare în faţa ochilor săi.

Lui George i-a mai rămas un pistol la brâu, pe care negrii îl uitaseră să i-l ia. Ar fi dorit să ajungă cu mâna la pistolul său, dar deocamdată nici gând de aşa ceva, mai ales c-avea mâinile legate la spate.

June observă bine situaţia şi mai ales faptul că pistolul lunecase puţin înainte din brâul lui George. Plină de curaj se apropie mai mult de acesta, cerându-i ca să se mişte astfel încât pistolul să cadă din cingătoare, aşa fel încât să-l poată prinde.

George trebui s-o atenţioneze că ar trebui mai bine să fie atentă la gorilă şi-apoi să se gândească cum să ridice pistolul. La rândul ei, June îi strigă tânărului să nu-şi facă grijă din cauza aceasta.

Maimuţa se uită în toate părţile când auzi din nou voci. Se părea că acum, acum se va repezi asupra ei dar se opri-n ultima clipă ca şi cum s-ar fi răzgândit, apoi privi din nou spre George care se legăna cu lassoul.

Tânărul urmă acum sfatul lui June şi pistolul ateriză la pământ. Cu câteva pietre pe care le aruncă, gorila se-nfurie şi se repezi după ele, în timp ce fata izbuti şi luă pistolul. Îi veni totuşi greu în pantaloni, care îi veneau până la genunchi şi care-o împiedecau destul de mult în mişcări; pantalonii pe care-i purta se numeau *Bridgea,* în ţara sa.

Maimuţa se-ntoarse însă iute ca fulgerul şi aproape o înhăţă, dacă n-ar fi făcut o mişcare îndemânatecă învăţată la unul din sporturile ei preferate. De-ndată ce-şi găsi un punct de sprijin mai solid, desfăcu piedeca armei şi trase unul după altul trei, patru focuri în direcţia gorilei uriaşe.

Maimuţa rămase un moment nemişcată apoi se ridică urlând îngrozitor căzu pe braţele sale de dinainte dispărând clătinându-se în defileu.

V
UN SFÂRŞIT FERICIT

JUNE BRINGTON NU MAI TRASE asupra gorilei, ci se-ntoarse spre George, întrebându-l câte gloanţe de rezervă mai are. Acesta ştiu ce intenţionează fata şi-i răspunse scurt:

— Nouă, domnişoară June.

Atunci tânăra englezoaică îşi ridică din nou arma, pe care cu împuşcături măiestre o folosise pentru a domoli gorila şi ţinti peste capul lui George spre frânghia de care oameni lui Bumha îl ţineau pe tânăr.

Primele două gloanţe atinseră frânghia dar n-o rupseră, în timp ce al treilea glonte trecu milimetric pe lângă el. Al patrulea nimeri iarăşi.

Frânghia se subţiase între timp atât de mult încât era clar că nu va putea ţine prea mult povara-i şi George se prăbuşi câţiva metri mai jos.

Făcuse destulă gimnastică-n viaţa lui pentru a-şi menţine echilibrul şi a nu-şi produce leziuni ale pielii.

Negrii care se aflau de partea cealaltă a prăpastiei îşi dădură seama că frânghia nu mai era împovărată şi o luară la fugă de frica impactului iminent, oprindu-se doar când ajunseră la marginea prăpastiei.

În scurt timp June îl eliberă pe George, care a început să facă mişcări de-nviorare, în timp ce întrucâtva încurcat îi mulţumi tinerei englezoaice. Îşi freacă apoi încheieturile mâinii pentru a face să circule din nou sângele.

Discuţia care avu loc între aceşti doi tineri, după o scurtă pauză de jenă, se continuă evident asupra gorilei şi-a altor animale mari, de pradă, asupra cărora June, care îşi însoţea întotdeauna tatăl în expediţiile sale de vânătoare în junglă şi savane, trăsese. George nu uită să se prezinte şi acum ea mărturisi că numele căpitanului Farrow de pe Dox îi era cunoscut. După un timp June şi George se hotărâră să-i caute pe camarazi în acest scop îndreptându-se spre ieşirea din defileu.

June îi înapoie lui George pistolul, întrucât nu voia ca tânărul de lângă ea să rămână neînarmat. A durat ceva şi-au mers destul de mult, până ce George se auzi strigat pe nume de către Petre. După aceea a fost uşor să se apropie. În sfârşit se întâlniră cele două grupe.

Bucuria revederi lui Sir Douglas cu fiica sa nu se poate descrie. Nici doctorul nu se ruşină acum să verse câteva lacrimi de emoţie, iar Farrow îi făcu semn fiului său să se

îndepărteze puţin pentru a nu stingheri bucuria revederi dintre tată şi fiică.

June şi George erau atât de flămânzi încât de-abia aşteptară până fură aduse bucatele, apoi se odihniră puţin. Reluându-şi marşul, întâlniră la un moment dat pe unul din negri care-l lăsase să atârne pe George de capătul frânghiei în prăpastie. Când negrul îl imploră să-i cruţe viaţa, George se-nduplecă numaidecât şi drept mulţumire negrul îi mărturisi că vrăjitorul satului îl convinsese să întreprindă urmărirea tinerilor, dar din păcate nu ştia cu precizie pe unde erau aceştia pe moment, deşi era sigur că-şi avea ascunzătoarea undeva prin apropiere.

— Vom căuta atât cât va trebui şi tot îi vom găsi, hotărî căpitanul aş vrea ca pe viitor tatăl lui Pimo să nu mai fie tot timpul ameninţat de acest om.

Camarazii se-mpărţiră în două grupe, care aveau misiunea fiecare de a căuta vizuina lui Bumha în zona muntelui. După câteva ore se întoarseră la locul stabilit, dar nici una dintre grupe nu se putea lăuda cu vreun succes cât de cât.

De data asta camarazii îşi continuară marşul împreună. La un moment dat June se opri şi arătă:

— Uitaţi-vă domnilor, acolo este gorila!

Doctorul se apropie precaut de maimuţă, se apleacă şi-o cercetă cu amănunţime:

— Este moartă de câteva ore. Agonia n-a ţinut mult.

Se merse mai departe pe diferite versanturi muntoase; le cercetară unul după altul.

— Acum ne mai rămâne încă terenul acela de pietriş de cercetat, spuse Farrow. Şi restul echipei rămase la părerea că nu trebuie trecut cu vederea nici măcar terenul cu pricina.

Pimo era cel mai entuziasmat şi era de înţeles, întrucât dorea să repurteze o victorie definitivă asupra vrăjitorului şi să se-ntoarcă victorios la tribul său.

După câteva încercări zadarnice, pe diferite drumuri care nu dădură rezultate, Pimo a dat în sfârşit de-o peşteră în care însă nu îndrăzni să se aventurez, mai ales că n-avea o armă potrivită pentru a ataca cu succes un duşman.

George se apropie cu lampa de buzunar pe care i-o împrumutase Petre şi lumină puţin în obscuritate. În acelaş moment se auziră strigătele tovarăşilor săi.

— Negri, îi scapă lui Sir Douglas, acum.

— Să sperăm că şi Bumha este pe-aproape, îl completă căpitanul Farrow.

— Veniţi afară, strigă Sir Douglas folosindu-se de dialectul negrilor.

La început nu se mişcă nimic. George îşi stinse lanterna. Mai dură însă până cei trei negri se hotărâră să părăsească peştera.

— A mai rămas cineva acolo? întreabă englezul.

Negrii însă nu-l învredniciră cu nici un răspuns. Atunci păşi Petre în faţă.

Negrii se simţeau destul de stingheriţi acum, înconjuraţi, cum erau de o mulţime de albi, în mijlocul cărora stătea Pimo, fiul căpeteniei lor şi credeau că acum aceştia se vor răzbuna pe ei. În sfârşit unul dintre negri se hotărî şi dădu răspunsul englezului, prin înclinarea capului:

— Da!

— Cine a mai rămas acolo? îl întreabă Brington.

— Vrăjitorul! veni răspunsul prompt de data asta.

— Scoateţi-l afară! comandă Sir Douglas. Negrii dădură din colţ în colţ, dar n-avură ce face şi intrară din nou în peşteră.

După o vreme până apărură din nou, împingându-l în faţă pe vrăjitorul care păşea destul de şifonat de data asta.

Farrow conveni cu englezul şi se-nvoiră să le dăruiască viaţa deşi ar fi meritat o pedeapsă pe care să n-o uite prea repede.

A fost întrebat şi Pimo ce să facă cu vrăjitorul tribului. Acesta ar fi vrut să-l omoare imediat, cel mai bine să-l arunce în prăpastie.

Propunerea lui Pimo stârni zâmbete pe chipul căpitanului şi al englezului.

— O să-i poruncim să nu se mai întoarcă niciodată la tribul său, propuse Farrow.

După câteva păreri pro şi contra fu şi Sir Douglas de acord, care în final era înclinat spre blândeţe. Cedă în cele din urmă şi-i anunţarăm lui Bumha „sentinţa”.

Şamanul, îngenunche, murmurând câteva cuvinte neînţelese şi o luă la fugă de acolo. Cei trei negri rămaseră încă în anturajul albilor. Pimo le promise să intervină pentru ei la tatăl său, căpetenia tribului, pentru a le acorda iertare.

Înainte de a ajunge în lagărul negrilor, Pimo le ceru permisiunea de-a lua puţin înainte şi Sir Douglas i-o permise.

În luminiş ardeau focuri mari când camarazii împreună cu Sir Douglas şi fiica sa June se apropiară la marginea junglei de unde începeau colibele.

Focurile aprinse erau „focurile bucuriei”, pe care negrii le aprinseră în onoarea faptului că „Duhul muntelui”, gorila care dăduse atâta de furcă negrilor era moartă acum, în cinstea faptului că lui Pimo îi reuşise să cunoască civilizaţia

albilor şi că în fine, negrii, odinioară adepţii lui Bumha fură iertaţi de pedeapsă.

Aceştia promiseră solemn că în viitor vor de ascultare căpeteniei.

Către seară a fost aprins un foc mai mare decât toate la care fură rugaţi să participe toţi albii. Doctorul Bertram reuşi chiar să ia câteva instantanee minunate la lumina flăcărilor care imortalizară momentul. Camarazii putură să petreacă noaptea în linişte fără a mai face de veghe, dar Pimo rămase alături de ei toată noaptea, veghind de unul singur. În dimineaţa zilei următoare avu loc o despărţire călduroasă. Sir Douglas împreună cu fiica sa June doreau să rămână în junglă cu noul lor servitor şi ajutor la vânătoare Pimo, mai întâi în zona pe care tatăl lui Pimo, în calitatea lui de căpetenie le-o oferi.

Camarazii de pe DOX însă păşiră cu hotărâre spre drumul lor de reîntoarcere.

Căpetenia îşi permise să-i însoţească o bucată de drum cu-o ceată din războinicii săi cei mai de seamă.

Sfârşitul volumului: **GORILA DE MUNTE.**

Următoarea aventură a membrilor submarinului Dox, nu este mai puţin spectaculoasă decât cea trăită cu *Gorila de munte*. În mod cu totul întâmplător camarazii se vor întâlni cu Marian Farrow, Hans Waren şi cu negrul Pongo. De aceea titlul broşurii viitoare se va intitula:

MARIAN FARROW SALVATORUL.

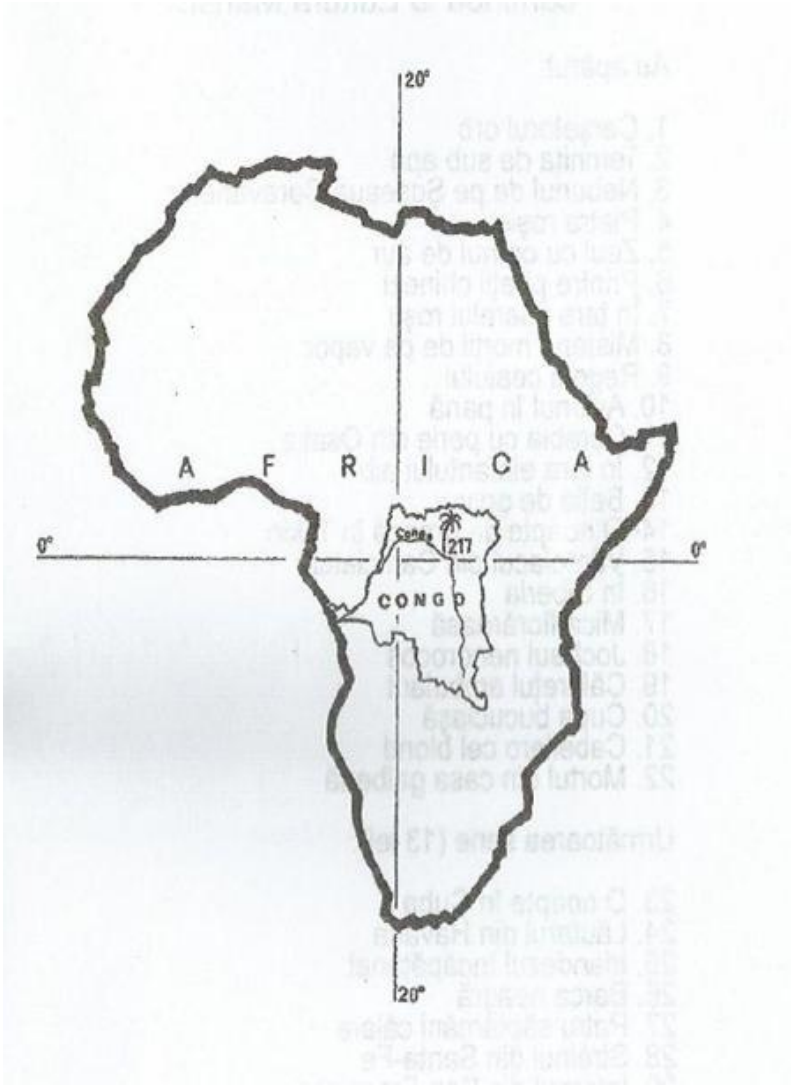
20°
A F R I C A
0°
0°
217
CONGO
20°

In Numărul următor:

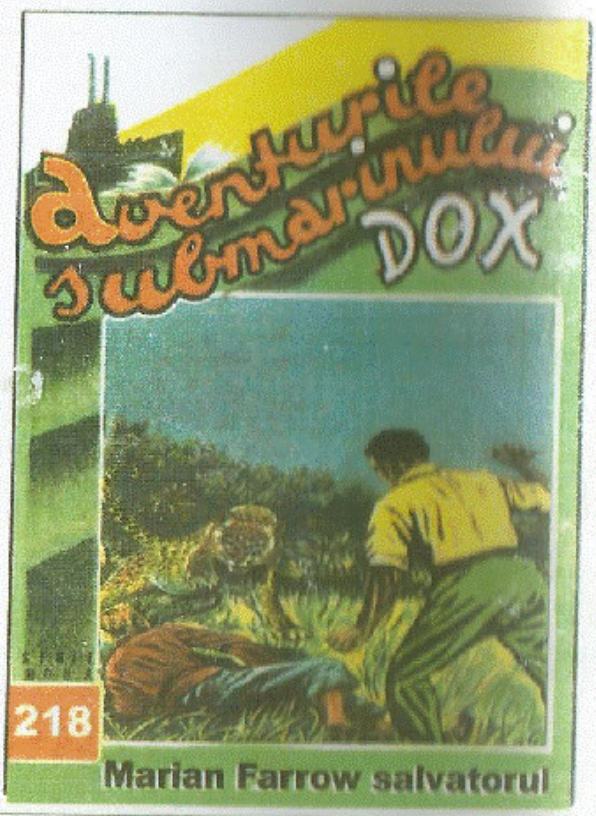

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu nr. 13, Baia Mare cod: 430136 www.marist.ro